

Date - 20/5/20

Time limit - 30 minutes

পথমে চালীটি আঁকি উচ্ছাবুনে ক্ষাৰে দোৱ পড়বে।
 তাৰপৰ দেখে দেখে আগুন হাতুৰু লেখা কৰিবে। মে মণ্ডল
 শব্দেৰু নিচে দাগ দেওয়া আকৰে তাৰ বাসন মুঠুৰু কৰিব।
 সেখা পৃষ্ঠাগুলি তাৰিখ জনুমাসী একটি মৌসুম-১ বৰ্ষে দেখ।

টুন্টুনি আৰু নাপিতুৰু কৰা

টুন্টুনি বললে, ‘আছু দেখতো পাৰে এভন, যেন্তে
 কাটত মাও কিনা?’

বলে যে বাজীৰু কাটু গিয়ে নাপিতা কৰলো,
 ‘বাজামশাৰু, আপনাৰ নাপিতা কেন আমাৰ মেজা কেটে দিয়ে
 না? তকে চাঙা দিতে হবে?’

ছুঁজি বাজামশাৰু হৈ হৈ কৰে হামলেন, বিছানামু
ইঁদুৰাঙ্গি দিলেন, নাপিতকে কিনু বললেন না। তাহু টুন্টুনিয়ে
ডাঙী বাগ ইল। যে ইঁদুৰুৰু কাটু গিয়ে বললে, ‘ইঁদুৰাঙ্গী
ইঁদুৰুঞ্জী বাজী ভোৱু?’

ইঁদুৰু বললে, ‘কে অৰি? টুন্টিয়ে? পঞ্চ আৰু!
 বংশ আৰু। আট সেতু দি, আও দেড়ু দি, আবৈ আৰু?’

টুন্টুনি বললে ‘তবে জাও খাই, মদি পক বাজুকু,’
 ইঁদুৰু বললে, কি বাজু?’

টুন্টুনি বললে, ‘বাজামশাৰু মাদন ধুমিয়ে
 আকৰিবেন, তখনে গিয়ে ঊৰু ইঁক্তিৰ্দা কেটে মুঠো কৰে
 দিতে হবে।’